

Strödda tankar

af

Hero.

*Olivia Kronqvist,
Förel. Höglund,
Gekolstat*

Örne häft:

Färsent.
Hjetylsamhet.
Trohet i det lilla.
Nedgång.
Ösanning.
Kampen för tillvaron.
Denkstaf.
Bänlighet.
Uppförande.

Hjkarleby.

1886.

IV 61
Kapsel
Krausprint

indunst nöbönde

013/2

013/2

1827

Strödda tankar

af

Hero.

[*Olivia Krausprint, f. Höglund*]

Inne håll:

Förse
Hjelpsamhet.
Trohet i det lilla.
Redgång.
Öfanning.
Kampen för tillvaron.
Dygdenstap.
Wäntighet.
Uppförande.

Åhkarleby,

J. W. Neflers boktryckeri 1886.

Handwritten text, possibly a title or page number, in a stylized font.

01072

För sent.

Huru mycket är ej „för sent“ här i världen.

„O, hvi gjorde jag detta!“ sucka vi, och i ångern öfver vår handling blandar sig det bittra medvetandet: nu är det för sent.

Vi stå som åstådare af lidandet och nöden, kanske den swaga handen kunnat till någon del afhjelpa bekymren och lifwål kommer hjälpen mången gång för sent.

Härda, wredgade ord uttalas, som tända ofrid och owänslap i hjertat; wi återtog dem gerna efter lugnare besinning, men — för sent.

Stundom händer ju och det vår trötbroder ångrar sitt uppförande, afbeder sitt fel och samwetet jäger: „gif honom din hand och glöm er twist!“ men, den falska stoltheten upprejer sig, wi bortstötta den till fördelning erbjudna handen, det är för sent.

Om människorna tänkte först och handlade sedan, huru många samwetsqual och lärar more dem ej då insparade. Ty det gifwes handlingar, som följa oss genom hela lifwet med sorg och bekymmer; wi gåfwe är af vårt lif för att få dem bortwagna från det fristutna, omöjligt! de tala till oss ur mangedens blickar och, längst af allt, i vårt eget hjerta.

Otaliga quinnor, till hwillas äktenflap driffjedern varit fåfånga och begär att lysa, sitta i fattigdom och nöd, dnstade sig tillbaka friheten; deras lif är dubbelt bittert genom medvetandet: „detta hade du kunnat undwila, nu är det för sent.“

Mången man, som på spel och drydensflap offrat sin förmodenhet och hälsa, wille gerna i det nytra medvetandets stund återtaga sina penningar, sin förlorade sinnesfritid, men — för sent.

Ja, „för sent“ är ett tungt uttaladt ord. Det ligger sanning i denna enkla wers:

„För sent! för sent! hur tungt det ordet klagar,
liff bödens ringning på vårt öra slår;

det följer glömda pligter, spilda dagar,
förlorad rätt och tröst, hvars ljusa spår
i natt och dunkel släds: Ad dessa orden
Gud nog för menckans hårda hjerta ment,
att hon må slåda sin förlust på jorden
och förja sin förlisning, men — för sent.

Hjelpsamhet.

„Nöjligtvis hade jag kunnat hjälpa henne, men det är sådant behvär att låna; hon kan ju gå till någon annan!“

Ja, man kan gå till „någon annan“ och få ett nekande svar, afwen der.

Vänne en hjälpbehöfwande går åstad med ett lätt hjerta?

O, nej! det är ett tungt göromål att söka hjälp hos en främmande. Och nötes man af ett omildt: „jag kan ej,” så nog kännas de owänliga orden som sten på börda.

Om man talar med de fattiga, hvilka nöden drifwit ut på den hårda tiggarestråten, så finner man att de rika gifwa minst. Orsaken hertill kan wäl ofta vara obekantskap med nöden, men det ginge ju an att taga kannedom derom.

Vänne det war försynens mening, när han belade ut de jordista gåfworna så olifa, att den rike skulle hålla allt för egen del?

Den, som gifwer åt den fattige, lånar åt Gud, heter det, och i hwens händer är wårt kapital säkrare?

De rika gifwa nog, torde någon inwända, de stora summor, som anslås till wälgörande ändamål, tala nogsamt derom.

Men under den tid de stora summorna samlas hungrar mångt fattigt barn; männne ej en jenn wälgörenhet „i smått“ wore bättre an en stor summa?

Det klingar wisserligen bra, när folket säger: „der går den hjälpsamma fru D., som skänkte flere tusen till hednamissionen,” men en offentlig wälgörenhet stämmer ej öfwerens med orden: „låt ej den ena handen weta hwad den andra gör.” — Den, som kan gifwa „i stort,” borde af tacksamhet derfor gerna gifwa „i smått.”

Styndsamt hjälp är ofta den bästa; den, som saknar dagligt bröd, blir ej mätt med: „kom i morgon!”

Men det fordras urskilning när man gifwer.

De rika hafwa i allmänhet den föreställningen, att fattigdom och ofnygghet följas åt, men, en fattig är ej alltid ofnygg, ej en ofnygg fattig. En gåfwa utan estertante kan blifwa ett hyende åt lätjan. Man kan mycket wäl vara fattig, utan att derfor behöfwa vara wårdslös och ofnygg. Men de, som besöka de fattigas hem, weta ej alltid detta. „Jnte kan hon vara så utblottad, der såg så ordentligt ut.” Och så går man till en annan nödlidande, der det ej är fullt så ordentligt.

Guru liknöjd är man ej att hjälpa sin nästa. Gänder det stundom att samwetet talar, så söfwes det med: „nästa gång skall jag gifwa!” Under tiden får den bortwisjade sköta sig så godt han kan, suckande i sitt hjerta öfwer menniskors hårdhet.

En liten gåfwa af godt hjerta är mången gång mera än „klingande guld.”

Det finnes en fång der det står:

„Hwad i kärlet du ödmjukt gifwer,
Stall, hur ringa det synes an,
När af Herren det signadt blifwer,
Gifwa tusendefaldt igen.”

Trohet i det lilla.

Det betyder föga om wi stå högt eller lågt i lifwet, men huru wi stå på den plats wi blifwit stälda, det är wigtigare. — Jde alla kunna komma till makt och höghet, men hwarje menniska kan göra sig aktad och omtyckt, dertill är hennes ställning hög nog. Det är bättre att vara en trogen tjenare än att stå som en otrogen, opålitlig herre öfwer andra.

Om en romersk styktwaktis trohet i det lilla berättas följande: „Tusen år efter det staden Pompeji förstördes genom ett wulkaniskt utbrott (jordbäfning) uppgräfdes ruinerne, och då fann man inwånarne begrafna just på den plats der de upphunnos af den glödande lavan.

Somliga träffades i djupa hvalf, dit de flytt för att skydda sig, några funnos på gatorna, andra hittades i de högsta rum, dit de flyttat undan den rysliga förödellsen. Men wid stadsporten träffades ännu den romerske skyltvaften, stående på sin post, skelettets hand var ännu knuten kring swärdet, och hela gestalten stod der som en trogen, pålitlig wäktare.

Den ström af smältad glödmassa, som rullade ned utför bergets sidor och begrafde hela staden, rubbade ej honom från sin plats — och der fanns han tusen år efter stadens förstöring på den plats der pligten ställt honom."

Var icke detta en trogen wakt — en man trogen i det lilla?

Allt försöka utföra sina åligganden wäl, deri ligger största äran. — En författare säger: "När du har fått klart för dig, hwad du är kallad att göra — antingen det nu är att anfordra en armé eller att jupa en gata, att hålla rum för resande eller föra en åkarhäst — så sköt din kallelse med all din kraft, därför att det är din pligt, ditt nöje eller sjelfwa willeket för din tillvaro. Kan du ej göra allt hwad du önskar, så kan du åtminstone göra ditt bästa."

Lifwets strid kan aldrig utämpas genom omödb, man måste vara sin egen hjälpare. Allwar, walsamhet och slit äro derwid goda bundsförwanter — och winner man ej framgång, så har man dock gjort hwad bernäst är det bästa — förtjenat den.

När lifstrakten domnar, lefnadsdagen nalkas sitt slut då skola wi kanske få del af orden: "Du gode och trogne tjenare, öfwer ett ringa ting hafwer du warit trogen, jag skall fätta dig öfwer mycket — god in i din herres glädje."

Skalden säger:

"Hwad skall jag göra att mitt lif man mins?"

Om så ej ster,
om klockans malm ej sjunger att du fins,
hwad är det mer?

På djupet är ju oceanen stum,
som bullrar så;
din dygd är hafwet — men din ära stum,
blott stum derpå.

"Hwad skall jag göra för odöbligt namn?"
Din pligt i dag!

"Som wängen gjort, förglömd i grafwens famn!"
Det tror ej jag.

Tror du det namnet glöms i paradys,
som du ej wet?

I himlen äras det af englars pris
i ewighet.

"Hur skall ett ewigt lif jag winna då?
Med trohet blott

hwar dag min pligt uppfylla, war det så?"
Ja, det är godt.

Körren du denna lifwets konst lärt ut
ditt lif förgår,
men den sitt samwet lyder, han till slut
död lefwa får."

Medgång.

Somliga mennistor bliwa kallade "lydans gunstlingar," emedan de nästan alltid hafwa medgång i sina företag. Lifwet togdes le mot dem, de äro ekonomiskt oberoende och deras husliga lif lemnar intet öfrigt att önska. Allt synes wara idel sol-ljus och den hårdt pröfwade, af sorgen nedtrydda menniskan frågar sig sjelf: "hwarföre falla lotterna så olika?"

Männe en jenn medgång är något att önska sig? Och huru många af lydans slötebarn bära wäl medgången wärdigt? —

Det blifwer en sådan wana att hafwa "med" i allt, att öfwermodet wäger och alstrar köld och lifnöjdhet mot våra medmennistor.

Ordspråket säger: "det forbräs en stark ryggs att bära lyckan" och detta besannas ofta. Den, som fått fast fot i werlden, tyder sig wara huswudet högre än sin nästa. Högmödet tilltager, man förgäter alldeles lydans owaraktighet och litar på sin wantliga "tur."

Om nu en sådan säter människa drabbas af ett hårdt slag har hon svårt att resa sig upp tillbaka, när deremot den af sorgen tuffade och hårdt skolade mycket lättare kan bära motgången, emedan han är van dermid.

Ödmjukheten sörjer djupt i den af lyckan ombuldades hjersta. Den, som har allt hvad han behöfver, behöfver väl ej buga och krusa.

Mången bitter saga kunde täljas om hårdheten och öfvermodet hos dessa människor. Den gamla historien om den fattige mannens enda får kunde med stål tillämpas äfven i våra dagar.

Sjelsviftheten har en god hjälpare i medgången. Den, som är van att ega allt, sätter ringa uppmärksamhet wid andras förfädelser. Ett lifgiltigt: „kanste det ej är så svårt,“ blir ofta den enda medömkan den lidande får. Men i det egna hemmet saknas intet som kan göra lifvet glädt och sorgfritt.

Swärföre äro lotterna så olika fallna? Ja, den frågan måste man ofta göra.

Den, som får lof att arbeta sig fram genom „egen kraft,“ får oftast en öppnare blick, en större kännedom af olika förhållanden, än den, som blott behöfver uttala sin önskan för att se den uppfyllt.

Medgång gifver wänner, motgång pröfwar dem, heter det. Medgången kastar människan i verdens armar, motgången för henne stundom till Gud.

Intet borde göra människan så ödmjuk som medgång. Ty om hon frågar sig: „hwarföre följes jag af lyckan, när så många annan har det svårt, är då jag något mera?“ — så borde hon väl inse sin egen ringhet och sälla afbetala Förhynens godhet, genom att sjelf wara god mot sin nästa. Men — huru många tänka på detta sätt?

Ofanning.

„Man kan omöjligt reda sig utan en ofanning; i nödfall måste hwarje människa ljuga litet, inte kan det nu skada så stort.“

Så tänker mången och rättar sitt uppförande därefter. „Nödfallsögn“ är något som anses lika nödvändigt som dagligt bröd, man kommer ej tillrätta derförutan. Och den „lilla“ ofanningen framkallar en större, det blir en wana att dölja sina verkliga tankar under en ögn.

När man ej tror sig kunna säga sanningen midt upp i ansigtet på en annan, då är det helt behändigt att taga ofanningen till hjälp och förgylla upp saken. — Hvem tänker väl på all den oreda som lögnen förorsakar.

Vi äro fardiga att klandra vår nästa för det han ej talar sanning och förglömma att vi sjelfwa stå i lögnens tjenst.

Ofanning är ett ondt, som slagit rot nästan uti hwarje hem. Mannen fördöljer huru stor summa han förlösat, hustrun säger en ofanning för att dölja huru mycket penningar åtgått till kaffe och socker — eller någon fäfang utgift. — Barnen taga exempel af föräldrarna och undångömma sina fel genom att ljuga. „När far och mor kunna tala ofant, så hwad gör det om vi göra lika,“ tänka de.

Lögnen har gjort mången till tjuf, ljuga först och stjäla sen, det onda går hand i hand.

Det är sorgligt att tänka, det samma mun som uti nödens stund wänder sig till Gud under jammanwaron med sin nästa ljuger och nedswärtar sig, sålunda kastande en mörk slugga öfwer den warelse som blifwit kallad „Guds beläte.“ — Lögnen är i sanning ett Kainsmärke som det borde wara hwarje sanningssälstares första bemödande att motarbeta.

Om barnen lärde sig tala sanning, om man sade dem att att det är bättre bekänna ett fel än dölja det, då kunde måhända lögnen förlora sin styrka.

„Dwäf det onda i roten eller det växer öfwer dig,“ heter det.

Lögnaren vinner ej förtroende; hvem kan lita på den som söker föra en osalom luset?

Inte kan man tro honom, han ljuger så, säges det ofta, men så betänka att det redan i barnbomen fordras implantande af sanningen för att under lifwets lopp hålla fast wid densamma. — „Sanning består när lögn förgår“ — säger ordspråket och den som lärt sig värdera sanningen har lättare att undfly lögnen.

Familjelifwet har en stark fiende i ofanningen, ty twist och wedrängt infinna sig der lögnen råder. Och hwad gagnar oss wår mada och arbete, om hemmets hård ej bjuder på ljuslig hwila? —

När den ena familjemedlemmen wet att den andra talar sanning, att man kan lita på hans ord, så uppstår dem emellan ett förtroligare förhållande än om lögn och falskhet herrskade derinne.

Om wi, i hwarje lifwets stiftet ihågkomme att ofanningen återfaller på oss sjelfwa — om ej genast så litwål en gång — då skulle säkert antalet af lögnens tjenare förminskas.

Ja, det wore nog wårdt att följa uppmaningen af denna lilla wers. ur wår barnabok:

„Fly lögn i allt ditt tal,
 War redelig och sann
 Och mins att lögnens swel
 För Gud ej dölas kan!“

Kampen för tillwaron.

Menniskan är under hela sitt lif underkastad omsorg och bekymmer. Kampen för tillwaron börjar så fort wi få förstånd och kraft att taga wåra på oss sjelfwa. Det dagliga lifwet med sina otaliga småbehof och utgifter, nödgår oss att söka en utwäg till deras tillfredsställande.

En trågen och passande werklighet är oss till god nytta: Arbetet kommer oss att glömma wåra bekymmer, ansträngningen sporrar wåra krafter och gör oss modiga och tillitsfulla. „Gøet arbete gör boningen tar för dess mästare,“ heter det.

Hwad wi sjelfwa kunna åstadkomma till wårt bästa är oss kärare än det, som en främmande gjort för penningar.

Kampen för tillwaron är hård nog för mången; de bleka, astårda gestalter hwilka irra fring landet tiggande sitt bröd äro tillräckliga bewis på det armod och bekymmer som denna dagliga strid medför.

Ja, mången stadars warelse får kämpa hårdt nog för sin tillwaro — det strängaste arbete kan ej alltid afhålla fattighdomen.

Man hör ofta lydligt lottade säga wid åsynen af ett armodets barn: „Hwarför söker ej denna unga, raske menniska arbete, utan drifwer tiggande fring?“

Åh, kanste hon wandrat från gård till gård, tåligt mottagande hårda, owänliga ord, emedan hon eger många små som sitta hungriga der hemma och wånta på brödet som mor gått ut att begära.

Tung måste den wandringen vara, ty icke kan det kännas lätt att jerdas från dörr till dörr öfwerlemnande åt andra menni stors barmhertighet omsorgen om sitt lifs uppehälle. — Och huru små och ringa äro ej wi människobarn under all wår sträfwan!

„Swilken ibland Eder är, som med sin omsorg förmår sätta en aln till sin längd?“ frågar ju bibeln.

Wi stå alla i werldens tjenst och dag efter dag förswinner antingen under fåfänga, innehållstjosa sträfwanen eller försöket att skaffa föda och, om möjligt, rikedom.

Penningen är den trollkraft inför hwilken nästan alla böja sig. — Man kan köpa sig anseende, men penningen kan ej förskaffa oss en sann, werkelig lycka.

Hwad hjälper det att kämpa för det jordiska om hjertat under tiden är tomt och glädjelöst.

Kampen för tillwaron tar wåra krafter så i anspråk att wi bortglömma allt annat. Wi göra oss till slafwar under wåra böjelser och tänka blott på huru wi fort skola nå målet.

Kommer så döden och öfwerforsar wåra planer och berättningar och wi stå plötsligen wid målet — grafwen. Hwad hafwa wi uttänkt och gjort att denna sista boning må blifwa ljus och glädjefull? —

Motsträfwa, lifgiltiga och knotande under Guds wilje hafwa wi lefwat. Kampen för tillwaron har kommit oss att förgåta det wi afwen behöfde bereda oss en boning i wårt rättä fadernezland.

Stall det ännu wid grafwens rand gifwas tillfälle bertill? Måne det ej går som det står i den gamla psalmen:

„Kroppen lägges i jord igen,
 Han röres ej mera än som en sten,
 Förglömd all werldens ägor.
 Wänner och fränder ta' penningar och gull,

Kroppen lägga de i svartan mull
 Men godset vilja de wända.
 O, menniska, o, menniska!
 Du aktar ej hwart själen skall lända!"

Dryckenskap.

Om wi fråga: hvad är orsaken till det myckna eländet i werlden? skall swaret blifwa: dryckenskapslasten.

När wi betrakta den nöd och de många bekymmer dryckenskapen åstadkommer måste wi instämma i orden: dryckenskap är eländets fader.

En drinkares lif har idel stuggsidor, under ruset swordomar och onda ord, i nyktert tillstånd olust och längtan efter ett nytt rus.

Då man betraktar en drucken människa måste man fråga sig: "Är denna förslöade, osäkert gående warelse Guds beläte? Hvad fröjd kan ligga uti att förwandla en förständig människa till ett oförnuftigt djur?"

Äro wi ej nog belastade med plågor och sjukdomar utan att sjelfwa åstadkomma dem?

Huruuden skall den uppwarande ungdomen blifwa när den ständigt har dåliga exempel för ögonen?"

När man om lördagsawällen gör en wandring genom staden möter man öfwerallt karlar med bränwinsflaskor i fickorna. Zynnerhet är detta fallet på helgdagsaftnar; då skall man till staden för att göra sig en glad stund och denna "glädje" består wänligen i omätligt drickande.

"Far" sitter med någon granne på en förfäljning och sonen har sällat sig till en hop kamrater — och karl den som kan dricka mest. Så kommer man i gräl och detta öfvergår stundom till slagsmål.

Men, det är ej allenast wår allmoge som hängiswit sig åt denna last; städernas inwånare tjena den i lika grad.

En drinkares hem utgör en kopia af honom sjelf.

Ofrid och otrefnad, fattigdom och bitterhet möta ögat när man inträder. Barnen krypa barrande kring, wana att att mö-

tas af slag och omilda ord. Hustrun ser den knappa dagspenningen gå till krogen och sorg och bitterhet få derwid insteg i hennes hjerta. Är ej den en onaturlig fader, som tager brödet från de sina för att göra sig en glad stund på närmaste krog? Ordspråket besannas här: "Den, som räcker sin hand åt synden gifwer den en stege att klättra på" — och den, som sänker sig i dryckenskapens dy, sjunker wiljels till botten.

Dräneliga äro de judar och lärar dem drinkaren afpressar de sina; lade han dem på sitt hjerta skulle det säkert klappa af ånger och blygsel.

Swärje är af wårt lif är ett trappsteg på hwilket wi kunna stiga högre i wåra medmänniskors aktning och huru litet värderar ej drinkaren sig sjelf när han ständigt sjunker nedåt.

Det är en sorglig sannting som psalmen uttalar:

"Godt hushåll är ett paradys
 När nykterhet är inne;
 Bland alla stånd bär den stort pris,
 Det kan hwar man besinna.
 Men det kan icke länge stå
 När dryckenskap der wanlar,
 Ty ser man många usla gå
 Och hafwa syndatankar!" —

Wänlighet.

Hwad kan finnas mera tillfredsställande än åsynen af ett wänligt ansigte. Det solen är för naturen, är wänlighet för människan.

Solstrålen insmyger i de mörkaste gömmor, uppvärmer den kalla jorden och kommer fröet att gro. Wänlighet är människohjertats solstråle, som obemärkt intränger och upptinar afwen en stenhård yta.

I werlden finnas så många menniskor och huru är det är det wäl bestäldt med deras wänlighet!

De kunna wåra uppmärksamma och artiga, för stunden, wid sammanträffandet med en främling eller i sällskap, men deras hemlif lemnar wärdet öfrigt att önska.

Här trycka inga bojor, man får vara alldeles sig själf och den smula wänlighet, som en obekant har rätt att fordra kommer ej i fråga bland hemfolket.

Och likwäl är det just inom familjekretsen som wänlighet är nödwändig — hemmet behöfwer bäst folksenet.

Den, som blickar in i den fattiges koja får ofta se huru wänlighet slöjas på katten under det barnen drifwas undan med hårda ord.

Det är nu inte meningen att klandra människans wälwilja mot djuren men den, som kan bemöta ett djur wäl borde hafwa lätt att mot sina medmänniskor iakttaga ett godt uppförande.

Det stadars lilla barnet som stufwas bort af sin moder, emedan hon ej har tid med smekningar, blir slutligen så want wid hårda ord, att det själf börjar bruka dem, ty barnasinnets tager lätt intryck af sin omgifning.

Sälunda uppfostrar mängen moder åt sig en owänlig, otacksam son, utan att förstå det hon själf lagt grund vertill.

Många tårar dem hon får gjuta wore henne besparade om hon annorlunda uppfostrat sitt barn.

En wänlig människa vinner förtroende och kan derigenom inverka på sin omgifning. Och huru mycket lyckligare gestaltar sig ej vårt eget lif genom ett godt bemötande. Ordspåret säger ju, „det man får skall man uppsåra,“ och följande lilla vers uppmanar:

„Tala wänligt med din nästa,
Det är himlens bud.
D, ianhända blir ett nästa
Möte inför Gud!“

Uppförande.

Som man bemöter en annan blir man själf bemött. Den, som wänlig wandrar genom lifwet, uppjudande all sin förmåga att utöfwa rättvisa i hwarje handling, vinner sina medmänniskors aktning och förtroende.

På vårt uppförande beror hufwudsakligen hwilken plats wi skola intaga i samhället.

Ett godt rykte, munnet genom anständigt lefwerne, wänligt umgängesfätt och enkla wanor utgöra den bästa rekommendation. Badra kläder kunna ej undanskymma ett dåligt fätt; man må vara huru wällädd och utstyrd som helst och uppföra sig illa så försvinner genast det goda intrycket, ja, de granna kläderna blifwa då endast en lysande skylt som utwisar egarens inre tomhet och sáfänga.

Det gifwes intet skänd, ingen klass hwarest ej ett godt uppförande är af nöden.

Hwarje människa är, mer eller mindre, beroende af en annan; uppföra wi oss wäl mot vår nästa kunna wi lättare påräkna hans hjälp när så behöfwas.

Gudhet och wänlighet betala alltid egarens möda, när hårda ord och retligt lynne bortstöta och afsträcka hjälpsamheten.

En framstående författare säger: „Lifwet blir alltid till en stor grad hwad wi sjelfwa göra det till. Hwart sinne skapar sin egen lilla werld. Det glada sinnet gör sin werld glad, och det missnöjda gör sin ledsam. Om våra äfgifter om lifwet äro upphöjda, om wi betrakta det som en sfer för nyttig verksamhet, för ädelt lefwerne och ädla tankar, för arbetandet för andras wäl, likasom för vårt eget, då blir det lyckligt, förhoppningsfullt och wällignelserikt.

Om beremot, wi anse det endast som ett tillfalle att vinna egen fördel, njutning eller förstoring, då blir det fullt af mödor, oro och misräkningar.“ —

Den, som har ett stort mål för ögonen uppjuder all sin kraft för att nå det samma; ingen ansträngning är honom för stor, inga hinder för swåra, men han äfidosätter ej de tusen små saker som fordras innan han kan hinna fram, utan bjuder allvarligen till att waga afgifwa på sig själf och sina pligter.

Den, som så gör, kommer säkrare fram än en person hwilken äfidosätter allt annat och rusar åstad, nedtrampande hwad som kommer i hans väg.

Afgifwande på detaljer hjälper oss att gifwa allt på oss sjelfwa.

Lifwet är en kedja sammansatt af tusende länkar hwilka hwar för sig äro små och obetydliga men när en faller bort bryter kedjan — de äro alla nödwändiga för att bilda ett helt.

Framgången beror till stor del på uppförandet.

Till ett godt uppförande fordras många ting. Det är ej nog, att man visar ett vänligt ansigte och talar milda ord, hvarje handling måste granskas och pröfvas, minsta tanke begrundas och efterfinnas. — Ett godt uppförande mot andra är ej nog, vi måste od uppföra ojs wäl mot oss sjelfwa.

En engelsk författare omtalar en man hwilken uppställt för sitt dagliga lif följande lefnadsregler:

„War i godt sällskap eller också utan. War aldrig lat. Kan du ej finna nyttig iysjelsättning för dina händer, så winnlägg dig att odla din själ. Tala alltid sanning. Gör så löften. Uppfyll dina förbindelser. Behåll dina hemligheter om du har några. Då du talar någon till, så se honom i ansigtet. God karaktär går öfwer allt annat; din karaktär kan ej taga werkelig skada annat än af dina egna handlingar. Om någon talar illa om dig så sef så ingen tror honom.

Drick aldrig berusande drycker. Brädsta ej åstad att bliwa rik om du will vara lycklig; liten och saker winst gifwer bergning och sinnesslugn. Undfly frestelsen — du torde ej ha kraft att stå emot. Tala aldrig illa om någon. Gör hwar man rätt innar du gifwer allmojor. Sef ett rent lif om du will vara lycklig. Spar medan du är ung att du må kunna gifwa ut då du är gammal!“ —

Wore det ej stäl för litet hwar att följa dessa, den engelska mannens regler? —

Om wi toge dem till mättnad för wårt uppförande och förfötte lefwa derefter skulle wijst stuggbörna i mångens lif minskas och förwinna.

När så wår lefnadsaston kallades och wi stode färdiga att framträda för wår domare kunde wi med fast förtröstan säga: „Jag har ärligt bjudit till, tagande samwetet till rättesnöde för mina handlingar, mitt lif har varit ett sträfwande till förädling. Jag nedlägger mitt trötta hufwud i frid förbidande målet hwar till jag sträfwat: himmelen!“

Och derfor må timmarne ila,
Så lugnt wi gå till wår hwila.
Den bräckliga hälft ojs jorden gaf
Wi nöjde förtro åt wår ärliga graf.